

L'Esqueix

Sant Llorenç Savall

REVISTA MENSUAL

FEBRER-MARÇ 1989

N.º 8 (II Epoca)

Preu: 75 Ptes

Editorial

Ja som ficats de ple en aquest vuitanta-nou i estem passant un hivern mentider. El temps ens fa perdre el temps pensant en la bogeria del temps. Ara hi ha sequera a Galícia i pluges torrencials a Màlaga. Uns diuen que això és normal, perquè cada tants segles el temps es torna tarumba. Altres diuen que és degut a la contaminació.

La nostra teoria és que tant el bo com el dolent avui es norma-

litza. Abans el crític ferotge era el «hippie», etiquetat com a ciutadà marginal. Avui en dia un crític mereix el més gran dels respectes perquè s'ha evolucionat, fixeuvos per exemple en l'Sting, ara els concerts de rock estan dins els programes culturals d'un govern civilitzat i els cantants canten contra la droga, Sudàfrica o el sida. Però també evolucionem negativament: consumisme, materialisme, contaminació, política del cor; sembla el més normal del món. Vivim en un estat estúpid i amormat tant gran, que ens fa vergonya deixar de ser-ho.

Potser sí que volem ser tant perfectes que oblidem la natura

i vivim en un somni artificial d'immortalitat, però el rerafons és molt més preocupant del que ens pensem.

El progrés està aconseguint coses insospitades, però no demostra que si és capaç d'evolucionar en aquest sentit, també ha de ser capaç de previndre els mals que suposan aquestes pràctiques, vertiginoses i plenes d'interessos, que van deixant les regles del joc.

Però no siguem catastròfics, tant capaços som de produir desgràcies com de crear un món feliç, només cal no tenir vergonya i solidaritzar-se.

REMODELACIÓ DE LES ANTIGUES ESCOLES

Darrerament la majoria de llorençants han pogut fixar-se en què les escoles velles han quedat «despullades» de tota l'estructura del sostre.

Aquest és un projecte molt ambiciós aprovat ja per l'antic Ajuntament i que finalment, gràcies a les subvencions s'està duent a terme.

Les obres d'aquest particular i representatiu edifici però, es duran a terme d'una forma gradual, és a dir, per etapes, havent sorgit darrerament un problema inesperat.

Si bé en un principi es pensà aprofitar les bigues i sostents de l'antic sostre, recobrint-les amb rajoles, ciment i teules noves, al obrir-se s'ha pogut comprovar que estaven en males condicions, el que ha fet necessari el seu enderrocament, provocant per tant un encariment del pressupost que es mirarà de solventar.

Les obres estan finançades en la seva major part per la Diputació de Barcelona, a la qual se li feren les respectives peticions.

La finalitat d'aquestes instal·lacions són en primera instància de caire cultural, però podran ser polifacètiques.

L'estructura interior de tres naus grans en forma de mitja creu, es conservarà, però les sales annexes experimentaran certes reformes.

Així, la sala central, rodejada de finestres quedarà com a auditori o sala d'actes, amb un escenari a tot el fons. La de la dreta serà biblioteca i la de l'esquerra sala d'exposicions. A més hi hauran sales de reunions, lavabos, conserjeria i quartos trasters.

Però parlem ara dels seus voltants, que poden esdevenir llocs molt atractius si es fan com calen. El pavelló de darrera construcció, annexa a l'edifici antic, finalment es pensa aprofitar com a sala de treball on s'hi pogui desenvolupar qualsevol activitat de treball en grup, com pot ser la confecció del Pessebre, per exem-

ple. El patí de la dreta (antiga pista de bàsquet) es pensa transformar en amfiteatre, on poder-hi desenvolupar qualsevol acte a l'aire lliure. Tot això arrodonit amb l'arranjament del jardí de sobre, que podrà esdevenir una espècie de parc per descansar o llegir amb tota tranquil·litat un llibre de la biblioteca. A tot això només restarà posar-hi una tanca de ferro a tots els voltants, que doni caràcter a l'edifici. Però haurem d'esperar força temps a veur-ho completament acabat.

Sabem que això és molt important per la vida del poble, però molts ens preguntem què passa amb el poliesportiu, on es farà la Festa Major quan ploqui, les gitanes i altres actes. L'únic que ens ha fet saber l'Ajuntament és que aquest tema s'està estudiant seriosament,

ATEMPTAT CONTRA EL POBLE

Darrerament l'Ajuntament ha volgut que donem a conèixer un fet que és considerat com atemptat públic contra el poble. Nosaltres vàrem veure les proves i el volem denunciar públicament.

El fet en qüestió és que hi ha algú o alguns, amb molt poc de racional, que es dedica a tallar el tub de suministrament d'aigua provinent del dipòsit del Serrat.

El fet curiós és que s'ha produït per segona vegada i sempre quan hi ha escassetat d'aigua. El tub en qüestió ha sigut analitzat i em de constatar que no és un tub qualsevol, sinó que té un diàmetre i gruix considerables i el material de que està fet és molt dur. Amb això, i observant els talls que s'hi poden veure, deduem que s'han fet amb una destal i amb bastants treballs, el que fa endevinar que l'autor ha de ser una persona grandeta. El tub ha estat segat a l'entrada mateixa del dipòsit.

Aquest fet causà confusió al poble, ja que els veïns es queixaven que no sortia aigua de les seves aixetes, mentre l'Ajuntament observava que les bombes d'aigua funcionaven amb normalitat. Només podia ser degut això, cosa que finalment es comprovà.

Esperem que l'autor o autors d'aquestes accions deixin de fer animalades o se'n vagin a viure al Sahara.

REUNIÓ

Per tots els que tinguin ganes de cantar i formar una coral, es convoca una reunió el dissabte, dia 11 de març, als locals de la CMC. Animeu-vos!

ESTREP AL NOSTRE POBLE

Des de que es va saber la venguda d'uns nous inquilins al nostre poble, s'han dit moltes coses, la majoria sense sentit. També se n'han fet d'altres i s'hi ha barrejat una mica de tot, per fer més picant la salsa.

Sortosament, el divendres, 17 de febrer, es va fer una reunió informativa al Patronat, a càrrec de l'associació «Estrep», una reunió on es podia parlar i escoltar de la manera més civilitzada, malgrat de qui no accepta aquests mètodes. L'afluència va ser molt gran, fins i tot hi va haver molta gent que no pogué entrar a la sala. Llàstima de no haver-hi cabut tot el poble, però ara es pot qüestionar la majoria real.

El dijous següent però, va haver-hi una nova reunió a l'Ajuntament a càrrec de l'equip de govern en petició de gent contrària a l'acollida, això es va demostrar.

I no volem parlar-ne més perquè en aquest poble, d'un gra de sorra se'n fa la Mola, a més que no volem ferir la sensibilitat de certa gent que es sent ofesa abans d'obrir la boca. La solució l'heu de buscar a la vostra consciència.

QUE TORNIN LES IMATGES

A l'ESQUEIX número 7, de gener del 1989, en la pàgina 6, un llorençà es queixava de la manca d'imatges a l'escola Josep Gras i a l'Ajuntament, i no de qualsevol imatge, sinó de les del Sant Crist (el fill de Déu crucifixat).

A la vegada intuïa que, o bé el descuit, o les noves teories, o

els nous mètodes estan ofegant allò (?) que els nostres avantpassats esculpiren amb l'exemple de la fe en nostres cors, aprofitant l'ocasió per culpar l'ateisme de no volguer que allò (?) germi en el cor dels alumnes.

Si l'ateisme està invaint el nostre poble, cosa que jo crec, cal prendre midos dràstiques i immediates.

Per la meua ment, sovint, es passetja aquella dita: «Val més una imatge que mil paraules», encara que possiblement sigui una frase engendradora per l'ateisme, doncs l'Església ha estat sempre més proclive dels fets (Santa Inquisició, excomunionis, croades...), ¿no creieu necessària l'aparició d'imatges del Sant Crist a dojo i arreu? Doncs, cada imatge contrarestarà, com a mínim, mil paraules dels ateos. No els hi podem donar treva, no s'ho mereixen, no volem que allò (?) germi en els cors dels alumnes.

Si l'experiència es posa en pràctica i aconseguim tots plegats (excepte els ateos) l'èxit, la idea es podrà exportar fora dels límits del terme de Sant Llorenç Savall, i quí sap si lligat a l'èxit de l'empresa que us proposo, no floreix una nova indústria local: fabricació de creus.

Per acabar, hem de tindre en compte, que dins les files dels ateos, o com a mínim dels agnòstics, hi trobarem aliats que permetren el retorn de les imatges salvadores. ¿Què més hi volem? Anem per feina!

Un altre llorençà

P. D.: Haig de reconèixer que de vegades m'agradaria viure en un món on hi capiguéssim **tots**.

**RESTAURANT
MASIA
Les Elies**

Reserves 831 73 03

Ctra. Sabadell a
Monistrol de Calders Km. 26
(per Castellar del Vallès)

RELOTGERIA

Eduard

TELÈFON 714 C5 24

Barcelona, 11, bis

SANT LLORENÇ SAVALL

OBRIM DIVENDRES, DISSABTES
i VIGÍLIES

Sant Llorenç Savall

ELECTRODOMÈSTICS

ROVIRA

FERRETERIA
BRICOLAGE
JOGUINES
INSTAL·LACIONS de:
AIGUA - GAS i ELECTRICITAT
BOBINATGE DE MOTORS

Carrer de Vic, 1

Telèfon 714 00 84

PER A OBLIDAR

No vull comentar el perquè es vol o no acollir el centre d'integració dels exdrogaaddictes a Sant Llorenç Savall, aquest és un tema que ja se n'ha parlat força i ningú no vol escoltar ningú i no deixa de ser una qüestió que no la pot decidir el poble ni l'Ajuntament sinó els propis interessats.

El que vull comentar és l'actitud de certes persones davant d'aquest fet que ha fet dividir el poble.

El més sobtant és que el poble es mogui davant d'aquest fet i que davant d'altres fets tant o més importants pel poble com temes sobre urbanisme sanitat, educació, cultura, etc.... tots els comentaris són a nivell de botigues o de tertúlies de sobretaula i el poble ha encaixat mut tot el que li han donat.

Tot són extrems: o el passotisme total o el més desencaixat fanatisme davant d'uns fets, un fanatisme visceral i sense raonaments o sinó atenem als fets.

PRIMER ACTE PÚBLIC

La primera manifestació pública davant del tema va ser la manifestació o reunió o com es vulgui dir davant de la casa del Marquet. Tot va anar bé fins que al sorgir una sèrie de gent que va discrepar del parer general dels allà reunits. En comptes d'haver-hi una discussió racional, van haver-hi escridassades, falsos testimonis, insults, i fin i tot es va interpretar que se'ls tractava d'ignorants (?). El transfons de la reunió era el de demanar informació sobre el tema, però els organitzadors no van saber trobar l'informador i se'n va sortir amb les mans buides. (Alguns dels principals individus que van organitzar la moguda no hi varen ser presents).

SEGON ACTE PÚBLIC

El segon acte públic va ser una reunió informativa demanada a l'Ajuntament mitjançant un escrit signat per quasibé 400 persones.

La reunió va ser un fracàs doncs després de que l'alcalde expliqués el que sabia l'Ajuntament sobre el tema, el galliner es va esbaltar i el que hauria d'haver estat un col·loqui civilitzat i informatiu, es va acabar en un diàleg de sords que tothom deia la seva sense escoltar als demés.

És de resaltar l'actitud d'alguna persona (recordem que era una reunió informativa) que després de dir la seva va marxar (?). La cosa es va acabar quan un assistent va dir a l'alcalde que expliqués què significava això de la reinserció social, donat que hi havia gent

que volia que se n'anessin a les afores del poble en algun indret allunyat. Davant de la pregunta dels assistents es van aixecar i marxar perquè van tornar a interpretar que se'ls tractava d'ignorants. Hi va tornar haver amenaces, insults i cridòria. (El senyor Pere Vall, un dels caps de la moguda que demanava informació no hi va ser present).

Aquella nit va aparèixer un cartell a la Roca que deia més o menys el següent: «Margenat, els drograaddictes a la Roca. L'aigua de la Font del Llor cura».

TERCER ACTE PÚBLIC

La setmana següent, es va publicar un article al «Diario de Sabadell» que em va impressionar, en el que es deia en nom dels 400 signants, que no s'estava en contra de la vinguda dels exdrogaaddictes sinó de la manca d'informació donada per l'Ajuntament, el mal estat de la casa del Marquet i la manca de infraestructura de la vila per a acollir-los.

Va ser un article d'escàndol, on la majoria de coses que hi van sortir estaven falsejades i manipulades, començant pels fets ocorreguts a la reunió de l'Ajuntament fins a la recollida de les 400 signatures. Seria temptador fer una anàlisi d'aquest article, però només faré un incís en tres punts.

Primer: La hipocresia dels dos senyors entrevistats, en Pere Vall i en Josep Piñol, que davant del poble s'oposen de forma radical a la vinguda d'aquest col·lectiu, en canvi cara a la comarca són del més comprensius davant d'aquest problema i només troben l'inconvenient del que he escrit més amunt (problemes de infraestructura del poble i estat de l'edifici).

Segon: La manipulació d'informació, entre d'altres coses, en fer-se portaveus dels 400 signants, l'escandalosa i manipuladora informació de dir que les 400 signatures eren de desaprobació de que vingués el centre d'inserció social (versió local) o que no creien oportú el seu acolliment per causa del mal estat de la casa, manca d'infraestructura... (versió cap a l'exterior). Llegint això arribes a la conclusió que aquests «portaveus» són uns embaucadors, al predicar una sèrie de coses que els seus teòrics representats no comparteixen.

Tercer: El senyor Pere Vall, no necessitava informació doncs a part de no assistir a cap de les reunions informatives, havia parlat personalment amb en Joan Margenat durant un grapat d'hores, i com a «portaveu» hauria d'haver informat al col·lectiu representat,

¿Què pretenia amb aquest article? ¿Donar una bona imatge a l'exterior? ¿És que la seva posició no és digna sense emmascarar-la?

QUART ACTE PÚBLIC

Membres de l'«Estrep» convoquen una reunió informativa al patronat per donar a conèixer les seves intencions.

Després de la introducció, i quan va haver-hi el col·loqui es va tornar a estar a l'alçada del betum. Es van tenir intervencions totalment desafortunades i fora de lloc i davant el no poder afrontar la situació amb raonaments per part dels assistents contraris a l'acolliment dels exdrogaaddictes es va repetir el numeret de l'Ajuntament i alguns assistents van abandonar la sala. N'hi va haver de morbosos que després d'abandonar el patronat van tornar a entrar al veure que la majoria de gent no adoptava la mateixa actitud.

Per tercera vegada hi van haver-hi queixes de que se'ls havia tractats d'ignorants. En definitiva va ser una situació penosa que cal oblidar donant una imatge deplorable davant dels conferencians.

(Els autoanomenats representants de les 400 signatures no hi varen ser presents. No deuriem voler-se informar).

CINQUÈ ACTE PÚBLIC

El dijous vinent a la reunió del patronat es va tornar a demanar a l'Ajuntament una reunió on degut a la precipitació i a la no informació al poble (no sé si era una reunió tancada) no hi vaig poder assistir.

L'única informació que en tinc és que es va forçar Joan Margenat a que digués a l'«Estrep» que el poble no els volia. Davant de la pressió Joan Margenat va accedir. No cal explicar a quin nivell va ratllar la vetllada.

El que vull explicar amb aquest resum dels fets és l'actitud de la gent davant d'aquesta situació deixant de banda la problemàtica en sí, el fer servir un munt de mentides, el manipular i embaucar a la gent perquè recolzin els seus interessos, el poc civisme demostrat, el nul diàleg esgrimit, la utilització d'insults i amenaces per aconseguir els seus fins, els falsos testimonis per desacreditar a la gent, la prepotència, l'amagar el cap sota l'ala quan no es tenen arguments.

Penso que aquest és un episodi de la història del poble que val més oblidar.

Joan Rosell

ENTREVISTA A RAMON FRANQUESA

L'ESQUEIX ha tingut l'oportunitat de fer una entrevista a Ramon Franquesa, aquest experimentat pilot de ral·lies tot-terreny de Sabadell, relacionat amb el poble pel fet de tenir la seva segona residència a la casa de La Roca.

Enguany, junt amb el seu copilot Antoni Escartín, han fet el seu segon París-Dakar, amb un Range Rover 4x4 de 110 cavalls i com a vehicle d'assistència de Carles Mas.

L'experiència ha quedat palesa en aquesta edició, on, malgrat no aconseguir estar entre els primers classificats del nostre país, han arribat en una posició molt acceptable, que ja té molt a dir.

A continuació ens explicarà fets i anècdotes d'aquesta emocionant carrera.

—¿Quina va ser l'experiència en ruta d'enguany?

—Aquest any la majoria de les pistes han sigut menys ràpides que l'any passat per evitar els accidents que hi varen haver, però en canvi ens trobarem amb tres etapes terribles, que varen ser les dues de Guinea i la que anava de Tumú fins a Dirkú, a Níger. En aquesta darrera hi havia un bucle d'uns 300 kilòmetres amb molta pedra, esglaons i barrancs. A Dirkú ja estàs dintre el Tèneré. A la de Dirkú a Termit és on hi havien les dunes, en vàrem passar 70 o 80 de fins i tot 30 metres d'alçada.

Aquesta etapa ens va anar molt bé perquè el nostre cotxe té un par molt baix i no dóna tota la potència de cop, impedint que s'enfonsi la roda. Aquí sí que es podia treure profit dels 110 cavalls del vehicle, una potència bastant baixa per aquestes proves, però molt adequada per aquestes etapes.

—¿Quin va ser el problema més greu amb que us vareu trobar?

—El problema més greu que vàrem tenir, on ens hi podíem quedar tirats, va ser a la primera etapa, la que anava de Tozeur a Gadamés, on se'ns va trencar el tub d'escap just a la sortida del turbo, això produí que els gasos anessin a parar a una caixa elèctrica que se'ns va cremar; aquí vàrem perdre dues o tres hores per arreglar-ho, però, malgrat no vàrem arribar tard al final de l'etapa, vàrem passar del lloc 120 al 181; a partir d'aquí ens vàrem haver d'arribar per recuperar llocs.

—¿Què s'ha de fer quan un es perd?

—Quan et dones compte de que t'has perdut i no tens ni idea d'on vas, només hi ha una solució, fer mitja volta i tornar enrera. Només així pots trobar un punt de referència on tornar-te a orientar.

—Aquesta carrera ha estat titulada per certs grups d'antiecòlogica, això és cert?

No és cert. Quan la carrera marxa d'un bibac hi ha un equip de neteja de l'organització, però aquests no penquen gaire, ja que abans ja hi han passat els moros, els negres..., que arrepleguen tot el que troben. Hi ha moros que es dediquen a seguir el ral·lie amb camió i van carregant la ferralla. Ara, però, si hi ha un cotxe molt destrossat o cremat, aquell no el recupera ningú. Amb 10.800 kilòmetres que vàrem fer només ens trobarem amb dos cotxes d'anteriors edicions, però potser en vàrem trobar 10 més, que no eren de ral·lie, sinó de gent del país o de turistes que s'hi varen quedar. És curiós que fins i tot hi haguesin Dekauves.

—El govern del Gadafi sembla que amb la seva actitud volia donar una bona imatge del país, de cara a l'exterior. ¿Cóm va anar això?

—El govern del Gadafi, quan estàvem al bibac de l'aeroport, ens va pagar a tots un sopar de be a la brasa, verdures, fruites, etc. Després, els motoristes que aquí varen posar bencina, els hi feren gratis. Llavors també ens varen donar un parell de llibres, un anomenat «El Camarada Coronel» i un altre justificant el terrorisme internacional. A més, no vàrem tenir cap problema en qüestió de papers i fronteres. En definitiva, el que volien és donar una bona imatge del país i jo crec que la té, comparat amb els altres països africans.

Però a partir d'aquí entres a Níger, atraveses el Tèneré i llavors sí que et passes quatre dies sense veure un poble ni gairebé ningú.

—¿És un bon punt d'orientació els camins que formen els cotxes que han passat abans?

—Moltes vegades s'han perdut 100 vehicles seguint un rastre equivocat. Encara que sigui un punt de referència has d'anar mirant el llibre de ruta, i més a les etapes de Níger, que són totes de brújula, on només pots trobar com a referència un neumàtic, per exemple.

—És difícil seguir el trajecte adequat, ¿però no ho és també trobar el punt d'arribada?

—A nosaltres ens va passar això, no ens hi havíem trobat mai. Va ser quan arribàvem a Gao. En aquest punt hi han molts camins, caminets i pistes, i cadascú va anar per on li semblava. Ens vàrem passar i ens introduïrem dins del poble però, és clar, la carrera s'acabava abans d'entrar-hi; vàrem anar voltant i ens passàrem 25 o 30 minuts buscant on era l'arribada.

—Es varen criticar molt les dues etapes de Guinea, per què?

—Les dues etapes de Guinea varen ser terribles pels cotxes, perquè eren de trial, no de carreres. En aquestes dues etapes van volcar 25 cotxes i dos camions i vaig veure dos cotxes encesos. No hi havia dret a fer aquestes pistes. Heu de comptar que feiem promitjos de 20 per hora, això no sé quina mena de carrera és. Heu de fixar-vos que els que guanyaven en altres etapes feien mitjanes de 110, 120 i 130 km./h., i en aquesta el Vatanen va fer una mitjà de 65 a tota potència.

—¿Què és més important, la resistència o anar llençat?

—És més important la resistència que no pas anar a totes. Si vas a totes, o portes un equip molt bo, com el Vatanen, o dures tres etapes. No es pot pretendre anar a sac durant vint dies.

—¿Quina preparació es necessita per ser un bon pilot en aquest ral·lie?

—És més important la preparació psicològica que la física, tot

i que aquesta darrera s'ha de tenir en compte. Quan comences una etapa, com la de Tumú a Dir-kú, amb 700 kilòmetres, fas els primers cent i tot va ràpid i bé, però després et fiques a la zona de muntanyes i ja saps que allà hi ha d'haver quelcom fotut i comences a fer zones trialeres, plenes de rocs, amb el cotxe fument bots tota l'estona, tot durant kilòmetres i kilòmetres. Aquí és on destroces molta part del cotxe i això psicològicament et castiga molt. El que perd la paciència, al final s'hi queda.

—Què tal el menjar?

—Aquest any, en relació a l'anterior, va ser molt dolent. Al matí hi ha cafè amb llet o una espècie de xocolata desfeta, mermelada, pa i formatge; llavors et donen una ració alimentícia per durant el dia, on hi ha una beguda, un parell de pastes, foiegras..., tot en quantitats molt petites; després, si tu portes quelcom, ja en tens prou. Llavors arribes al vespre i menges una sopa calenta amb una mica de carn i una mica de verdura. Sempre, però, tenies la sort que quan arribaves a un poble gran, on també hi van turistes, t'hi podies afartar. M'encordo que un dia al vespre, vàrem anar a Gao en un lloc que posava «Restaurant» i els hi vàrem ensenyar a fer pa amb tomàquet i truita, llavors sí que vàrem disfrutar com camells.

—¿Què va passar amb el Vatanen a l'arribar a Barcelona?

—Bé, aquesta gent et dona un temps determinat per fer tant l'enllaç com el tram de carrera cronometrat, i a tots dos has d'en-

trar, com a màxim, en les hores que et marquen. De París a aquí, em sembla que teníem 14 o 16 hores, llavors, el Vatanen i companyia, durant el trajecte, anaven entrant a tots els distribuïdors Peugeot que es trobaven pel camí, allà els esperaven i els feien una rebuda. Amb tot això es van anar retrassant i al final, quan van arribar a Barcelona, com que hi havia molt merdè per la gent que seguia el rallie no es podia anar de pressa i ja s'estaven passant de l'hora. El cert és que varen arribar 21 minuts tard i no els hi van penalitzar, cosa que no hagués passat a un altre equip. Em sembla que els hi haguessin caigut tres hores de penalització. Peugeot és el gran enxufat.

—¿Quan costa, a una persona normal, fer el París-Dakar?

—Sense tenir en compte el cotxe, prepara'l, en que s'hi ha de posar doble amortitzador, reforçar els ponts del davant i del darrera, els suports, etc., el dipòsit de combustible, les barres de seguretat, la brújula. La brújula sola, que és electrònica, val 250.000 pessetes, llavors se'n han de portar de manual per si s'espatlla aquesta. Els extintors automàtics, que aquest any han sigut obligatoris, valen 150.000 pessetes, més l'instal·lació. Bé, en definitiva, només la preparació del cotxe se'n va d'entre dos milions i mig a tres.

Llavors has de contar els recanvis i les rodes. En aquest cas de rodes en vam gastar dotze i cada una val unes 35.000 pessetes. Entre, tot això, mig milió més et cau ràpid. Després hi ha l'inscripció, que et costa un milió cent mil, després el menjar que et pots portar, els bitllets de barco d'anada i de tornada. Amb l'inscripció només et donen el numeret.

El menjar que et donen és obligatori, però es paga a part. També has de comptar els quatre dies que et passes a París abans no comença la carrera. Entre viatges i menjar et gastes de 800.000 a un milió. Després les despeses que pots tenir durant la carrera: benzina, menjar extra, si algun dia pots arregar un hotel, has de preveure si tens algun problema, com per exemple que no puguis seguir, havent d'anar a un poble a llogar un camió que et faci la tira de kilòmetres; per tot això nosaltres vàrem sortir d'aquí amb un milió i mig de pessetes en francs francesos a la butxaca. Ens en sobra, però no saps el que et pot passar.

En definitiva, a un equip normal el París-Dakar li surt per entre 6 i 7 milions de pessetes. Ara, si

vols portar un mecànic amb avió, et costa un milió dues-centes mil més.

És per això que t'has de refiar d'esponsors, sinó no hi ha res a fer, a no ser que siguis milionari. Camper ha sigut el nostre principal sponsor, després en teníem dos més, un que es diu Kera, que és un constructor de naus industrials de Terrassa i l'altre la Suministradora del Vallès, de Sabadell. Amb aquests quasibé hem cobert el total del pressupost. He de precisar que Camper també era el patrocinador de Carles Mas, a qui acompanyaven com a equip d'assistència ràpida. Amb això se suposa que més que a competir anàvem a arribar en cada moment per atendre les possibles assistències d'en Carles. Això provocà que moltes vegades no poguessim forçar gaire la marxa, ja que el cotxe anava molt carregat de recanvis i eines.

—¿Quina va ser la cara trista d'aquesta edició?

—Ens va sapiguer molt greu el cas de Jordi Babler, que va tenir una volcada impressionant amb el cotxe, ells no es van fer res, però el cotxe va quedar tant destrossat que el van cremar allà mateix. Un altre va ser el de Porcar, que a la primera etapa se'ls hi va trencar el motor i van plegar.

—¿Què és el que més et va sorprendre del continent africà?

—Tens moltes vivències amb la gent del país. També et sorpren molt veure gent que encara viu com fa mil anys, que van només amb un drap i tenen el mínim per poder viure.

Peixeteria Bonamar

Avda. Catalunya, 64

SANT LLORENÇ SAVALL

PLAÇA MAJOR, 11 - TELÈFON 714 00 52
08212 SANT LLORENÇ SAVALL

LA RECONCILIACIÓ NACIONAL (II) (Ve del número 6)

Reconciliar les nacions enemics que s'havien odiat i barallat a mort en la Segona Guerra Mundial (1940-1945) fou la missió de Pax Christi. Ho explicàvem en el número anterior.

A casa nostra, del 1936 al 1939, també partírem el xarrampió d'una «guerra incivil». Un grup de militars es revelaren contra la República (un govern democràtic com l'actual, sense un rei al capdamunt) i imposaren per la força bruta una dictadura presidida pel general F. Franco.

¿Per què alguns militars es revoltent, sovint, contra els governs democràtics?

En primer lloc perquè els que tenen el garrot més gros difícilment atenen a raons, al diàleg i al seny. El garrot, no té orelles per escoltar; per naturalesa s'imposa.

En segon lloc els militars professionals són gent molt sensible al «desordre». Només cal veure com obliguen a caminar als pobres soldats en les desfilades i exhibicions de força a tot arreu del món! I això els porta, alguna vegada, a «confondre bou per bèstia grossa», com diu l'edagi, i fa que no acabin de distingir bé entre **desordre** i **llibertat**. Es figuren que la varietat de formes de pensar i de comportar-se que la democràcia legítima i defensa en els ciutadans, constitueix un «desordre establert» intolerable. I curen la malaltia aparent amb un remei molt pitjor: la dictadura. Així els **ciutadans** deixen d'existir i es converteixen en **súbdits**.

El greu del cas, però, no fou que uns pocs militars tinguessin aquesta mentalitat feixista. El pitjor fou que una majoria de ciutadans de l'Estat espanyol sentien i pensaven com aquell petit grup de militars que es revoltaren. És que quan el bosc està brut i sec per falta de pluja i de neteja, una petita guspira és més que suficient per calar un foc incontrolable. Els militars foren la guspira; els ciutadans eren bosc brut de males herbes i sec de virtuts humanes i de veritable religiositat. Saltà la guspira, i el foc es va encendre i va cremar durant tres anys.

Uns per imposar l'ordre i la pau del cementiri; els altres per defensar la precària llibertat dels ciutadans i la llibertat de Catalunya com a Nació, que aspira a l'au-

togovern i a la independència. Es barallaren a mort amb trets al cap i cadàvers per la cuneta. Una salvatjada de càfres!

Però allò més greu o més inexplicable d'aquella **guerra incivil** fou que els bisbes d'Espanya firmaren una carta col·lectiva posant-se a favor dels que enlailaren la bandera de la illegalitat en contra de la República democràtica, i aixecaren aquella «guerra incivil» a la categoria de **creuada**, simplificant-la en dos bàndols: els bons i els dolents. A Catalunya —a diferència d'Espanya— el Card. de Tarragona, Vidal i Barraquer, es va negar a firmar aquell genocidi i... va morir a l'exili. Franco no el va deixar tornar a Tarragona i va salvar amb això la nostra dignitat de cristians i catalans.

Si les guerres corrents —entre nacions distintes— deixen ferides que costen de cicatritzar i records que costen d'oblidar, imagineu com han de ser els resultats d'una **guerra incivil** on s'esbatussen a mort uns ciutadans d'una mateixa nació, d'un mateix poble o ciutat, i fins i tot dins una mateixa família. Aquesta salvatjada varen viure els nostres pares i els nostres avis, si no vols de grat, per força!, i això per tots dos bàndols! I s'acabà la guerra!

Passàrem uns anys vivint dins un Estat policíac. S'havia abolit l'autonomia de Catalunya; la llengua catalana era perseguida, i prohibida a les escoles, a les esglésies, en els diaris, llibres i ràdios. El castellà era imposat arreu.

Aquesta saó —amarga de fons— d'uns vençuts humiliats i perseguits, i uns vencedors petulants i despòtics era el terreny que trepitjàvem.

Molts capellans es negaren a parlar en castellà en les cerimònies litúrgiques, malgrat la disposició oficial que ho prescrivia. I gràcies a aquella llavó de Pax Christi i d'altres moviments eclesials com la «Hoac» i la «Joc» o associacions cíviqes com la Assemblea de Catalunya, per camins de catacumba, inicià la recuperació del sentit de justícia i de llibertat. El Concili Vaticà i la «Pau a la Terra» de Joan XXIII hi donàrem el cop de gràcia a aquella situació estantissa.

Just en aquest moment, un grup de capellans de Catalunya secundats per bascs i castellans suggerirem, en un document, a la Conferència Episcopal Espanyola que **demanessim pardó públicament per haver firmat i procla-**

mat la «Creuada» que beneïa als «nacionals» i anatematitzava als «rojos». Convenia indicar la **Reconciliació Nacional** —la pau interior— per damunt de tot. Nosaltres, sacerdots joves aleshores, que no havíem fet la guerra, sentíem l'escupinada a la cara de molts vençuts i teníem consciència de culpa pel sol fet de pertanyer a l'Església i sentir-nos solidaris d'una mateixa fe. Aquella **creuada** havia estat un error greu, que pot tenir **explicacions** tan llargues com vulgueu, però no tenia **justificació** de cap mena.

No es va arribar a formular, de paraula, aquella rectificació... perquè podia ser presa com una declaració de guerra pels «Poders Fàctics». Però a partir d'aquell moment els bisbes començaren a defensar els «drets humans» i aquelles persones perseguides pel Règim, que havien comés **delictes d'opinió**. Un fet val més que mil paraules. Abans de la mort de Franco l'església oficial pràcticament havia abdicat del seu error històric i havia corregit el seu comportament.

L'abat de Montserrat, Dom. Aureli Escarré s'hagué d'exiliar per defensar els perseguits. Jo mateix vaig ser el primer sacerdot de l'Estat en ser jutjat pel Tribunal Especial, TOP, per haver-me oposat i manifestat en contra dels maltractes, a comisaria de policia, de Jordi Pujol i d'un estudiant universitari, i haver defensat la llibertat i el reconeixement de Catalunya com a nació diferenciada d'Espanya.

La democràcia que disfrutem avui, amb totes les tares que arrossega degut a la mala educació rebuda, és un pas endavant molt important en el camí de la pau social i de les relacions de respecte entre els ciutadans. Allò que abans es resolvia amb el garrot o amb les armes, ara es fa a través del debat i del diàleg, i finalment es resol per la voluntat majoritària dels ciutadans, manifestada en les eleccions o en referèndums. Convé que valorem la democràcia tant per les malures que ens evita, provinents d'una dictadura, com per les possibilitats que ens ofereix de progressar en el millorament dels nostres coneixements i cultura; de poder millorar les nostres relacions amb els demés, i poder ser més sincers amb nosaltres mateixos, amb una consciència ètica que dignifiqui els nostres actes i els sublimi a través de la fe, davant del Déu de l'Univers.

Mossèn Josep Dalmau

ASTROLOGIA (mes de març)

ÀRIES: Com a conseqüència d'un mal entès obtindràs un possible negoci. Dolències gastrointestinals. Controla els teus aliments.

TAURE: Si creus amb les cartes del Tarot no fagis cas del que et diran durant tot aquest mes. Físicament et sentiràs bé.

BESSONS: Desencant progressiu de tu mateix. Desconnecta la teva ment com més aviat millor.

CRANC: Possibles descobriments en el camp del treball. Saturn t'influirà generosa i desinteressadament a finals del mes.

LLEÓ: Ansietat per deures insignificants. Plutó no podrà controlar absolutament res del teu cos.

VERGE: Debilitats, frustracions com l'aire, desapareixeran en poc temps.

BALANÇA: Introducció progressiva d'angoixa. Allibera't tu mateix. Negocis negatius.

ESCORPÍ: En les muralles del teu inconscient trobaràs la sortida per la llibertat.

SAGITARI: Molt aviat trobaràs la solució a molts enigmes, però tan sols un d'ells serà el veritable.

CAPRICORNÍ: Tindràs la necessitat de dominar qualsevol cosa. Cerca la teva pròpia força i seguretat.

AQUARI: La bellesa i la força seran dues connotacions per tenir present aquest mes. Reflexió i meditació. Tranquil·litat en general.

PEIXOS: Desconeixement i misteri. Col·laboracions per interès propi. Absorció total del teu temps.

DICCIONARI ESQUEIXAT

AMBAIXADA: Pots tancar el contacte i t'estalvies la benzina, però resulta perillós si et trobes en algun entrebanc insospitat.

BAIXADA: Missió rmanent d'un govern prop d'un govern tranger per cilitar les lacions entre bdós.

CONSOLADOR: Qui designa els cònsols, aconseguint amb això un plaer orgasmàtic.

DELÍCIA: En el país de les meravelles.

ESCARDAR: El que els dissabtes tothom fa.

FÓRMULA: Arri tatano!

GUIRIGAY: Lladregot homosexual.

HORIZONTAL: BOT: Model i marca d'auto.

INDIRECTE: Un pell roja molt trempat.

JABALINA: Parella del senglar castellà que els atletes llencen per d'amunt de l'espatlla a més de 80 metres.

KILOCALAURIA: De tornar a pesar perquè no passa de 800 grams.

LADILLA: Té 1.609,3 detres aproximadament.

LLARGUERRUC: El que seria el Rick Astley si fos alt en comptes de ser tant curt; també de talla.

MAREVELLA: Dona de 92 anys que posa un fill en aquest món de Déu.

NAPILÈPSIA Activitat convulsiva que es produeix en el nap quan aquest es veu sotmès a una greu pressió psicològica.

ORIGINULITAT: Obra no copiada, totalment nova, i que no serveix absolutament per res.

PETXULI: Llufa «txatxi» de la que en varen fer un famós perfum.

QUERALT: Com has caescut, no?

RAIA: Peix de menor dificultat de dibuix.

SOLFA: Però com que no és l'estiu no ens anem a banyar.

TUBULAR: Tu remuntar el vol, àguila veloç!

URANÍ: Forma apocopada de desitjar «bona nit» que es dona entre els treballadors de Vandellós.

VALLENTIA: Fortalesa adquirida menjant una lleguminosa que porta ferro.

WEE: Womunitat Econòmica Europea.

XINÉS: De pesat el Rick Astley amb les seves cançons.

YACHT: Jesús!

ZEE: Zomunitat Econòmica Europea.

**Terenci Galot
& Frederic Ollonassos**

POEMA

Aquest poema ens ha arribat de les mans d'un avi castellarenc que el començà a escriure de jove i l'acabà als 80 anys. Una joia.

LA CEGUETA

El dematí la cegueta
amb son caminar pausat
fa via tota soleta
a son lloc acostumat.
És petiteta i bella
de rostre molt demacrat
i ens estèn la mà amb cantarella
pidulant la caritat,
el vianant se la mira
amb un aire indiferent
i la pobreta suspira
sanglotant amargament:
ho Déu de misericòrdia!
vos demano ferventment
quan mereixi vostra glòria
lliureu-me d'aquest torment.
I el dematí la cegueta
d'aquell caminar pausat,
ja no anirà més soleta
a son lloc acostumat.

Silvestre Casas

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

CAIXA DE SABADELL

TELÈFONS D'INTERÈS**HORARIS D'ANADA**

CIA. VALLESANA		714 51 36
Dilluns	Dissabtes	Diumenges
a divendres		i festius
7,10	7,10	7,15
10,00	10,30	9,55
13,40	13,40	12,55
17,10	18,00	17,55
		20,20

METGE 714 02 38
Particular 714 02 75

HORARIS

De dilluns a dijous excepte dimarts):
 De 9,30 a 11,30

Divendres:
 De 5,00 a 7,00

Cap de setmana:
 Veure la cartellera a casa seva.

A. T. S. 714 02 38
Particular 714 05 79

HORARIS PRACTICANTA (Consultori)

De dilluns a divendres:
 De 3,00 a 4,00

Dissabtes:
 De 12,00 a 1,00

Diumenges:
 Només urgències.

HORARIS ANALISIS CLINIQUES

Dimarts i dijous, a les 8 del matí.

LLEVADORA (Santa Fe, matí) 716 04 00

Particulars 780 90 86 - 787 02 41

VISITES

Dimecres de 3 a 4 de la tarda

FARMÀCIA 714 00 21
RECTORIA 714 00 39
AJUNTAMENT 714 00 18
BOMBERS (Parc de Sabadell) 726 00 80
GUÀRDIA CIVIL 714 00 19
AMBULÀNCIES DE SENTMENAT 715 03 30

REDACCIÓ**EQUIP REDACTOR**

JOSEP MARIA CADAFALCH
 MONTSE CASAS

ANTONI PONCE
 MARC SANGLAS

• L'equip de Redacció no es fa responsable ni comparteix necessàriament els escrits signats o amb pseudònim, dels seus col·laboradors.

• Tot escrit signat amb pseudònim haurà de dur, a part, la identitat del seu autor.

• Reunions: Els divendres a la nit al Patronat.

• CORRESPONDÈNCIA. Adreçar-se a:

L'ESQUEIX

08212 Sant Llorenç Savall
 Telèfon 714 03 56

Dipòsit legal: B. 21.513 - 1988

• Composició dels textos:
 Castellar Composició Mecànica
 Puig de la Creu, 3. Castellar del Vallès.

• Compaginació i impressió:
 Gràfiques Castellar
 Puig de la Creu, 3. Castellar del Vallès.
 Telèfon 714 51 42.

• Col·laboren a la venda de L'ESQUEIX:

Libreria Carreras
 Queviures M. Camps
 Queviures Casa Blau
 Estanc Olivé
 Fleca Sadurní
 Fonda Rius
 Pub Dawn

BAR - FORMATGERIA

Especialitats: **Formatges, Patès i Amanides**

OBERT A PARTIR DE LES 7 DE LA TARDA
 DIMARTS, TANCAT

Raval de Fora, 14 - Telèfon 726 21 56 - Sabadell

PRIMAVERA Si vols vestir-te de PRIMAVERA

Aprofita't de les
 avantatges
 de compra,
10 %
 de descompte
 amb el **CARNET JOVE**
PRIMAVERA

Carrer del Pont, 3 Telèfon 714 85 93
 CASTELLAR DEL VALLÈS

OBERT DE 5 A 9 DE LA TARDA

**CARNET
 JOVE
 AQUI, SI.**